

JUSTITSMINISTERIET

Civil- og Politiafdelingen

Folketinget
Udvalget for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri
Christiansborg
1240 København K

Dato: 30. maj 2011
Kontor: Dyrevelfærdskontoret
Sagsbeh: Martin Reinseth
Sagsnr.: 2011-151-0526
Dok.: MRE40152

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 374 (Alm. del), som Folketingets Udvalg for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri har stillet til justitsministeren den 20. april 2011. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Per Clausen (EL).

Lars Barfoed

/

Jens Teilberg Søndergaard

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 374 fra Folketingets Udvalg for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri (Alm. del.):

”Vil ministeren oplyse hyppigheden under produktionsforhold af bidmærker, der ikke giver sår, men ifølge Aarhus Universitets (DJF) notat giver mærker på lædersiden af skind. Er disse bidmærker en indikator for aggression og er de forekommet langt hyppigere end de tydelige sår?”

Svar:

Det Jordbrugsvidenskabelige Fakultet ved Aarhus Universitet har i april 2011 offentliggjort et notat om velfærd hos mink.

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet anmodet om en udtalelse fra Det Jordbrugsvidenskabelige Fakultet, der har oplyst følgende:

”Bidmærker, dvs. mærker på lædersiden af skindet, forekommer med langt større hyppighed end tydelige sår. Bidmærkerne opstår både som følge af leg, seksuel adfærd og aggression. Mærker i nakken hidrører primært fra leg og seksuel adfærd, hvorimod mærker på kroppen og ved halen primært hidrører fra aggression. Forekomsten af bidmærker afhænger som nævnt i DJFs notat af indhusningssystemet.

Opgørelser af bidmærker på kroppen fra private farme er begrænsede. Undersøgelser af 266 tæveskind gennemført på 6 private farme med forskellige indhusningssystemer viste, at 10-33 % af tæverne havde mindst ét bidmærke hidrørende fra aggression. Til sammenligning havde 5-6 % af 244 hanner og tæver sår – primært ved halen men også i nakken. To af disse dyr, svarende til 0,8 %, havde alvorlige/behandlingskrævende sår (Møller, 2000; Møller, 2003). På en anden farm blev 634 mink i etagebure og 164 mink i standardbure undersøgt. Bidmærker var hyppigst forekommende hos mink i etagebure. Totalt set havde mere end halvdelen af minkene bidmærker, der tydede på deltagelse i aggression – 29 % af minkene havde mindst et bidmærke på hoften, og 46 % havde mindst et bidmærke på ryggen. Til sammenligning havde 4,5 % af minkene sår primært ved haleroden (Hansen and Houbak, 2005).”